שנת שבע עשרה עיה"ק ירושלים ת"ו | אז נדברו יראי ה'. ירח האיתנים התשע"ג

עקבתא דמשיחא

גליון 316 | ת.ד 57194 ירושלים | יו"ל בעידודם של גדולי ישראל זצ"ל ויבלט"א | גליון עקבתא דמשיחא

פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים! - האבידה הגדולה בהסתלקות האי צדיק יסוד עולם הגה"ק הרבי משומרי אמונים זצ"ל!

מנופה של ארה"ק נעקר אחד ומיוחד מזקני צדיקי הדור הרבי הקדוש משומרי אמונים זצ"ל, וחלל עולמנו נתרוקן מאחד מעמודי התווך אשר הגן על העולם רבות בשנים.

הבה נקבל עלינו יחדיו עול מלכות שמים!

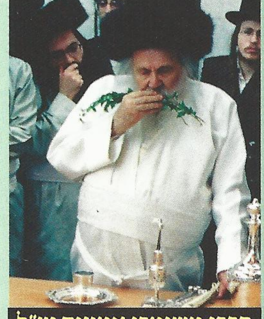
הרבי משומרי אמונים זצ"ל

הרבי זצ"ל היה מספר כי "בצעירותי הייתי חולה מאוד וחומי טיפס ועלה בצורה מסוכנת, אבי הק' זי"ע ישב ליד מיטתי וטיפל בי במסירות, בהגיע זמן נץ החמה, אמר לי אבי, בני היקר יודע אני כי אפסו וכלו כוחותיך, אולם הנה כבר כמעט חולף לו זמן קריאת שמע, ואני מתחנן בפניך לאזור את כל כוחותיך והבה נקבל עלינו יחדיו עול מלכות שמים. השעה היתה רגעים ספורים לאחר הנץ החמה, אלא שאצל אביו הק', לגודל השתוקקותו לקיום המצוות נדמה הדבר כאילו מדובר בסוף הזמן. התרחשות מעשה זה היתה בהיות הרבי בן פחות משש שנים, בכזו יראת ה' גדל!

חמש שעות עמדתי על עומדי ולא הרמתי את עיניי...

עוד סיפר הרבי זצ"ל, כי פעם ליווה את אביו הק' בעת שיצא למנוחה להבריא את גופו החלוש. טיבה של אותה מנוחה היתה התבודדות ארוכה בעובי היער בה שפך שיחו לפני קונו בדביקות. אותו יום היה לוהט מחום, והוא היה לבוש מעיל ארוך ולראשו חבש כובע. והנה, סיפר, פונה אלי אבי הק' ומזהירני לבל אהין לשאת את עיני למעלה, מאחר וישנם ביער עורבים העשויים לנקר ח"ו את עיני. חמש שעות עמדתי על עומדי בעוד הזיעה ניגרת מגופי, אולם את ראשי לא הרמתי. למביט מן הצד נראה היה כאילו יש כאן מידת אכזריות, אולם למן אותו היום והלאה לא היה לי כל קושי לשמור את עיני מכל הבטה לא רצויה".

השלישי הוא 'שידוך שיש בו יראת שמים'

חתנו האדמו"ר מראדושיץ שליט"א סיפר: כאשר הוצע לחמותי הרבנית השידוך שלהם, עלו על שולחנו של חמיו, הרה"ק ר' מרדכי מזוויעהל זצ"ל מספר הצעות. בינהן, גם ההצעה הזו של הרבי משומרי אמונים. רבי מרדכי ניגש אל זקנו הרה"ק ר' שלומק'ע מזוויעהל זצ"ל ושאל בעצתו. "כדרכו, השיב ר' שלומק'ע כי עליו לגשת אל המקווה כדי לשאול, (שכן כידוע היה הרה"ק מזוועהיל מקבל תשובות מן השמים בעת הטבילה) משוב ר' שלומק'ע לביתו, התייחס לכל שלושת שמות הבחורים שעמדו על הפרק. "הראשון, כך אמר ר' שלומק'ע, הוא שידוך שבחובו טמון הרבה כסף... כלומר בן למשפחה עשירה וחשובה. השני הינו שידוך של כבוד, קרי משפחה מיוחסת ומכובדת. אבל השלישי הוא 'שידוך שיש בו יראת שמים'". וכמובן שידוך זה נסגר. ומי שהכיר מעט את הרבי זצ"ל, אכן הרגיש מהי יראת שמים.

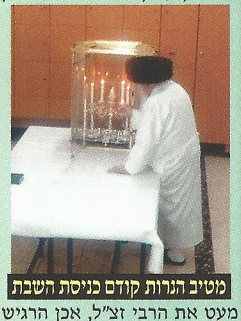
מטיב הנרות קודם כניסת השבת

סיום הש"ס ושולחן ערוך כמעט בכל שנה!

"כמעט מדי שנה עורך היה הרבי זצ"ל סיום על כל הש"ס, לפעמים זה ארך שנה וחודש ולפעמים שנה וחודשיים. מדי יום היה לומד בשתי מסכתות, ולקראת ימי המועדים היה מוסיף מסכת שלישית. הלימוד היה רציף ומעמיק, וכלל גם עיון בספרי ראשונים. לצד הלימוד בש"ס, סיים הרבי בכל שנה וחצי את כל השולחן ערוך, כשהלימוד התחלק לפי ימים. ביום ראשון בשבוע בחלק אורח חיים, יום שני, יורה דעה. שלישי ורביע, חושן משפט. וביום חמישי, אבן העזר.

שעה וחצי אמירת ברכי נפשי

בנו בכורו הרבי משומרי אמונים שליט"א מבני ברק סיפר, כי העובדה של אביו הייתה למעלה מבינת אנוש. בתור ילד אני זוכר איך אמירת 'ברכי נפשי' לפני התעטפות בטלית ארכה אצלו שעה וחצי, ובאיזו בחמימות והתלהבות. אלו דברים שמי שלא ראה אותם יום יום ושעה שעה יתקשה להאמין שבדורנו היו עדיין עובדי ה' שכאלו.

עולם הבא ממש! - געגועין לשולחנו הטהור בשבת המלכה!

מפורסמת הייתה עבודתו של הרבי זצ"ל בשבת קודש ובימים הטובים. כמלאך עליון, לבוש שיראים לבנים ופניו קורנות הוד שמימי. היה הרבי זצ"ל עורך עבודתו ביום השבת, כאשר החל מליל שישי היו פניו משתנות, וכמובא על תלמידי הבעש"ט הק' שהיו משנים דמותם ביום השבת. מחזה זה היה נראה מדי שבת בשבתו. ההסתופפות בצילו הטהור בשבת היתה לא מעין עולם הבא, אלא עולם הבא ממש. ואף איש פשוט היה מרגיש פניו קדושה וחן מיוחד.

"קה ריבון עלם ועלמיא"

ומי אשר לא שמע את שירת הרבי בזמר המקובל לבית דינוב "קה ריבון עלם ועלמיא" כאשר דמעות זולגות מעיניו הקדושות, כשפיו מתחנן לפני הבורא "פרוק ית ענך מפום אריוותא, ואפיק ית עמיך מגוי גלותא". כל צער הדור וכל מכאובי הגלות התבטאו בעת אומרו תיבות אלו. השולה"ט הסתיים קרוב לעלות השחר בריקוד 'נשמת כל חי', כשרחובות השכונה נמים את שנתם, וברקע מתנגן לחן הקודש ומאיר את חשכת היקום.

השתתף בשולחנו הטהור ונשמר מן החטא

סיפר תלמיד חכם גדול, ראש ישיבה מפורסם, כי זוכר הוא איך בשנת תשכ"א השתתף בטיש שערך הרבי בלונדון וההשתתפות השפיעה עליו כל כך, עד כי הייתה עבורו כקמיע אמיתי להישמר בקדושה וללמוד בהתמדה" ממש בזכות כך נשמר מן השמים... ומכך יש עובדות למכביר.

העכבר לא רצה לצאת מן החדר

אנו מוציאי הגליון זכינו לא אחת לקבל דברי עידוד וחיזוק מהרבי זצ"ל. אשר חיזק ידנו בהתלהבות להמשיך לעורר נשמות ישראל בעניינים נחוצים. ובפרט בענין 'שמירת היסוד' על כך הרעיש הרבי כל ימי חייו. וסיפר לנו הרבי זצ"ל בעת רצון, כי נכנס פעם לתוך חדרו עכבר ענק. וכמה אשר ניסו התלמידים לסלקו מחדר הרבי לא הסכים לצאת. (והראה לי הרבי את אותו חלון בו התעקש העכבר לא לצאת משם) ובאותו לילה הגיע לו ת"ח אשר הכירו אישית בחייו. ואמר לו כי הוא אשר יתגלגל בזה העכבר מפני פגמי היסוד, וביקש תיקון. (ונדהמנו איך בדורנו יש עוד צדיקים נשגבים).

הייתי פעם בשבת בעזרת הנשים וראיתי את הרבי וניצלתי...

סיפר מרן הגה"צ רבי מאיר בראנסדופאר זצ"ל: פעם באה אלי אשה בשאלה נדירה. וע"י שאלה זו ניצלה מאיסור חמור מאוד. שאלתיה אז איך עלה בדעתך לשאול כזו שאלה שאינה מצויה. וכך היא אמרה: בליל שבת ראיתי בחלום את הרבי משומרי אמונים והזהירני בתנועת ידו מחשש איסור חמור זה. ולכך באתי לשאול. ושאל אותה מה לך ולאדמו"ר. אמרה: הייתי פעם בליל שבת בעזרת הנשים וראיתי את הרבי. והתפעל רבי מאיר מאד ואמר: תראו מה כוחו של הרבי, בראותה את פניו פעם אחת של הרבי, שמר והגן עליה מאיסור חמור מאד. ולשמוע זאת מרבי מאיר לא פשוט הדבר. לא בחינם היה הרבי אומר: בכל לילה מתבונן אני בכל נשמות חסידיי, ואין קיר מבדיל.

על אריה יכולתי אך לנענע הלולב כמו הרבי אינני יכול...

עבודת ה' של הרבי היתה למעלה מבינת אנוש, שנה אחת הגיע בחג הסוכות הר"ר רפאל הלפרין ז"ל לבית מדרשו של הרבי זצ"ל. הוא הביט בהשתהות כיצד הרבי מנענע את ארבעת המינים במשך למעלה משלוש שעות. כאשר טליתו על פניו. והוא נראה אינו נמצא בזה העולם. (כך נהג בכל יום בסוכות כל ימי חייו) והתפעל מאוד הרב הלפרין ואמר: אני בעברי נלחמתי על אריה ויכולתי לו. אך עם כל הכוחות אשר נטע בי ה', אין בכוחי לנענע ארבעת המינים יותר מחצי שעה כמו הרבי. ואין בן אנוש יכול לעשות זאת על פי טבע... סיים הרב הלפרין ז"ל.

הנאהבים והנעימים! - הרבי והבבא סאלי!

קשריו של הרבי עם מרן הגה"ק רבנו ישראל אבוחצירא זצ"ל תקצר היריעה מהכיל, הם אהבו והעריכו זה לזה בלב ונפש, עד כי הבבא סאלי אמר לו כי הוא רוצה לעשות עמו קשר נפשי, והוא מזג שני כוסות, הוא שתה ביד שלו והרבי שתה ביד של הבבא סאלי. וסיפר לנו הרבי זצ"ל כי ארבע עשרה שנה לפני פטירת הבבא סאלי נתן לו סכום גדול של כסף וביקש לו כי לאחר מאה ועשרים שנה יאמר עליו 'קדיש' וילמד משניות לעילוי נשמתו. סירבתי לקבל את הכסף, אך הבבא סאלי התעקש שאקח את הסכום לטובת הישיבה. כעבור י"ג שנים נסתלק הקדוש, אז ראיתי את רוח קודשו ואכן קיימתי את בקשתו ומשך כל שנה ראשונה שלאחר הפטירה אמרתי 'קדיש' בכל יום, ועד היום אני אומר 'קדיש' ולומד משניות ביום היא"צ.

הרבי זצ"ל-קיים זה מה שכתוב בזה!

הכנתי מכתב לבבא סאלי אך לא הוצרכתי למוסרו...

עוד סיפר הרבי זצ"ל: באחד מנסיעותיי הרבות אל הבבא סאלי, כתבתי איזה מכתב משום שלא רציתי שישמעו בחוץ כי השמועה שלו כבר הייתה קשה אז, ואפילו שישבתי איתו להבלח"ט על מיטה אחת שעות ע"ג שעות ואכלתי איתו בצלחת אחת. המכתב אשר כתבתי היה על המובא בגמ' שידאג אדם חמש שנים קודם פטירת אביו. ואבי הק' נפטר בגיל צעיר, ואכן בהגיעי לגיל קרוב התיישבתי והעלתי את הדברים על מכתב, הגעתי לביתו והושיב אותי לידו וחיכיתי שהאנשים ייצאו שאני ייתן לו את המכתב, ובלי שאני יוציא את המכתב ולא אמרתי לו שום דבר מיד החל הבבא סאלי לספר את סיפורו וכך סיפר: "הייתי יתום בקטנותי, וכשהגעתי לגיל קרוב של אבי דאגתי, וביום הולדתי בא אלי דודי שגידל אותי בחלום ואמר לי: 'אל תדאג אתה תאריך ימים הרבה הרבה'... כך היה גם בשנה השנית ביום הולדת. אבי הגיע אלי שנית בחלום הלילה ואמר: 'אל תדאג תאריך ימים הרבה הרבה'... וסיים ואמר לי: 'את הברכה הזאת אני מוסר לכבודו'... אני כבר לא הייתי צריך למסור את המכתב, הוא הרגיש ברוח קדשו על מה ולמה באתי..."

הבבא סאלי התעקש: השכינה הגיע לבית הכנסת...

הרה"צ רבי אליהו אלפסי זצ"ל סיפר, כי בשנה האחרונה לחיי ה'בבא סאלי' זצ"ל. הגיע באחד הימים לבקרו הרבי זצ"ל. ונכנס תחילה לבית המדרש של הבבא סאלי בצמוד לביתו שהם רצו להתפלל מנחה. והנה לפתע ביקשני הבבא סאלי ואמר: השכינה נמצאת בבית הכנסת, קחוני לשם. ולמרות אשר הפצרנו בו כי מפני חולשתו אין הדבר כדאי. התעקש הבבא סאלי, ללכת לבית הכנסת. שכן השכינה כעת הגיעה לשם, ומיד בראותו את הרבי זצ"ל, אורו פניו וניגש אליו ונישק את זקנו, שכן השכינה הייתה על פניו...

צפוי להגיע אלי היום אורח חשוב

חתנו האדמו"ר מראדושיץ שליט"א סיפר עוד: "כידוע, נהג חותני לנסוע לצורך מנוחה ליישוב הדרומי החרדי 'תפרח', שם הייתה לו דירת קיט. בגין סמיכותו היחסית של היישוב לעיירה נתיבות, ניצל חמי את ההזדמנות ומפעם לפעם נסע לבקר אצל הבבא סאלי. באחד מימי שהותו, ביקש חמי לצאת לביקור כדרכו. הגבאי לא טרח להתקשר מראש לבית הבבא סאלי והאדמו"ר יצא לדרך בלא תאום. משהגיעו אל היעד, שיגר האדמו"ר את הגבאי להקיש על דלת הבית ולברר אם אפשר להיכנס. "גבאי הבבא סאלי שניצב על מפתן הבית והופתע לשמוע על אודות האורח שממתין במכוניתו בחוץ, מיהר לחדרו של הבבא סאלי ובישר לו על כך. 'הרי אמרתי לך הבוקר', אורו עיניו של הבבא סאלי, 'כי צפוי להגיע אלי אורח חשוב'... רק עתה הבין הגבאי במי הדברים אמורים". אלא שבכך לא תם הסיפור. "כאשר ניצב חותני בפתח, קיבל אותו הבבא סאלי בכבוד עצום ובמאור פנים מופגן, והתבטא לעברו בהתרגשות נדירה: 'הריני מקבל פני כבודו כמקבל פני משיח'... הבבא סאלי גם רכן לעבר זקנו של חמי ונשק לו, כשהוא מכנהו: 'דיוקנא קדישא' (המשך בעמ' הבא)

בסוד שיח! - הרבי והבבא סאלי זצ"ל

אבידה גדולה! – המשך עובדות על הרבי משומרי אמונים זצ"ל!

נשמתו תהיה גבוהה

הגה"ק רבי יהודה זאב ליבוביץ זצ"ל היה מספר, כי הרבי זצ"ל בעודו ילד בגיל שש שבע, היה מביא את כל האוכל לילדים עניים, ופעם כשהביאו לו נעליים חדשות, הביאם לילד עני. והיה אומר רבי יהודה זאב: אם רוצים לראות בדורנו צדיק אשר השכינה על פניו הרי הוא הרבי משומרי אמונים. לא בחינם קודם בואו לעולם ברך איש האלוק'ים הרבי הקדוש מבלאזוב זצ"ל את אביו הקדוש רבי אהרון זצ"ל בזה"ל: גם זה יהיה לך בן, ונשמתו תהיה גבוהה. הה-הה-הה. איזה נשמה, בעלת מוח נשמה קדושה.

הרבי זצ"ל עוסק בתורה בצל הסוכה

עבודת ה' עד כלות הכוחות

הרבי היה דבוק בלו"נ באביו הקדוש וספריו הק', ותדיר היה אומר: אפשר לספר על אבי זצ"ל מופתים רבים, אבל זה הסיפר שעלי לפרסם לדורות הבאים- לא את המופתים שראינו, אלא את עבודת ה' עד כלות הכוחות שראינו אצל אבי זצ"ל, ומזה צריכים לקחת דוגמה וללמוד הלכה למעשה". פעם אחת התעלף אבי הק' בתחילת הלילה ועד הבוקר טופל באמצעים רפואיים. בבוקר התרומם ממיטתו ורץ לבית המדרש לתפילת שחרית, שהייתה בהתלהבות ובמסירות נפש כבכול יום. גופו היה חלוש תדיר, ומשקלו היה נמוך להחריד, עובדא שלא מנעה ממנו לעבוד את עבודת קדשו בכל הכוחות כעלם צעיר".

הנה זה עומד אחר כותלנו

בנו הרה"צ רבי גדליה משה שליט"א הרבי משומרי אמונים מאשדוד סיפר: ה'ציפית לישועה' שראינו אצלו זה דבר שבכלל לא ניתן להסביר אותו, שכן בכל אורחות חייו ממש הרגיש כי 'הנה זה עומד אחר כותלנו', והגאולה הייתה אצלו דבר מוחשי בפועל. "לא פעם היה מביט ומצטט את דברי הרמב"ן שכתב 'לא כהסתר פנים הראשון שהספיר פני רחמיו ומצאום רעות רבות וצרות, רק שיהיו בהסתר פני הגאולה', והיה לומד מכך כי הגאולה כבר נמצאת בפועל ממש, אולם עיניו נסתרות מלראות אותה, והוא היה מראה זאת ומעורר שיש לעשות את ההכנה הגדולה, שכן הגאולה כבר נמצאת בפתח ולא ראוי שלא יבואו מוכנים.

אני מתחנן להקב"ה תדיר כי לא אהיה מפורסם

הרבי זצ"ל סלד מן הפרסום כבורח מן הכבשן, ועבד את קונו יומם ולילה בפשטות והצנע לכת, ואהב מאד את היהודים הצנועים העובדים את בוראם, והיה אומר כי על דבר זה הוא מתחנן לקדוש ברוך הוא כל הזמן, שלא יהיה מפורסם. ואף בשולחנו הטהור היה הרבי יושב עם עיניים עצומות ולא להסתכל על אף אחד. עם כי ידע בדיוק מי נמצא, בלי לראות...

להצלת נפשות מרדת שחת

בתחילת שנות הנהגתו עשה הרבי פעם את דרכו ברכבת להשתתף בשמחת אחד מתלמידיו, והנה תוך כדי נסיעה ניגש אליו יהודי אחד ופרץ בבכי תמרורים, ותינה בפניו את צערו כי לא די הוא לישראל אשר שתו את כוס התרעלה בימי המלחמה הנוראה, ורצחו ושרפו את גופם ועינו אותם בכל מיני עינויים אכזריים, וכעת זה כמה שנים, כשאותם הפליטים מאחינו בני ישראל שבגולה רוצים לעלות לארץ ישראל, מקדימים את פניהם ראשי הערב רב ומשכנים אותם זמן מה במעברות ואחרי כן מעבירים אותם לקיבוצים חילוניים, וכאשר שמע הרבי על הדבר הנורא הלזה, נרתם מיד להצלת הנפשות, וציווה למשמשו שתיכף ירדו בתחנה הסמוכה, לשנות את יעד הנסיעה לעיר חיפה לשער העליה. ואכן, כשהגיע לשם ראה רבנו בעינו את השואה

בעת עריכת כפרות בערב יום כיפור

הרוחנית ואת כל מה שמתהלך שם, ותיכף ומיד נרתם להציל יהודים מצפורניהם של הרשעים ולהצילם ממים הזדונים, וכך היה נוסע בכל שבוע לאותן המעברות, ובמסירות נפש בלתי יתואר אשר היה גובל עד כדי פיקוח נפש, ותחת אפם של אותם הבריונים עשה מאמצים להציל את אותם הנפשות מצפורי השמד, וכשראו שליחי הסוכנות את פעולותיו, אף איימו עליו שיפסיק, והאיומים שלהם הגיעו עד כדי איום של רציחה, אך הוא זצ"ל לא יכרע ולא ישתחווה ולא חת כלל מכל האיומים, והמשיך בפעולותיו הכבירות. עד כי מרן בעל החזון איש זצ"ל הפקיד בידו סכום עתק בימים ההם של 500 ל"י בכדי שיוכל להציל את ילדי ישראל.

החוקרים יצאו בבושת פנים – אין עוד מלבדו!

כמה פעמים אשר אותם מחטיאי הרבים הגיעו למעונו של הרבי בכדי לחקור אותו על היותו שותף בהצלת אחינו בני ישראל, ועל כל מיני טענות ועלילות שקר, ואך הם התיישבו, וטרם פתחו בדברי רשע, פתח את פה קודשו בתקיפות נוראה וללא חת ומורא, ראשית אמר, הנני בא לחקור אתכם, הלא יהודים אתם מבני אברהם יצחק ויעקב, והקב"ה הפקיד בידכם את הנשמה וכו', והרי הבורא יתברך שמו הוא זן ומפרנס לכל, האם אתם מודים לו על זה, האם אתם שומרים על תורה ומצוות שנתן לנו מסיני?! הלא אתם מתחזים לאנשי חוק וסדר, הלא לא די בזה שאינכם שומרים את המצוות, אלא הנכם גם מכעיסים את הבורא במעשיכם הרעים וחטאים, מה מעשיכם בכל יום? ועל כן איזה זכות דיבור יש לכם כלל ועיקר? ועוד אתם אינכם בושים מלבוא עוד ולהטיף ולהציק ולהצר את רגליהם של אותם אנשים הישירים ששומרים על החוקים והמשפטים והמצוות, הלא תצטרכו ליתן דין וחשבון על כל דבר ופרט. וביותר מכל זה אמר להם הרבי, איזה זכות דיבור יש לכם, הלא תדעו כי אתם וראשי המדינה וראשי המוסד אשר המה שלחו אתכם, הלא על פי דין תורה הם אנשים שחייבים מיתות בית דין וכרת וכו' על כל עוון שעושים נגד התורה רח"ל, ותוך כדי כך שפך בוז וקלון עליהם ועל דרכם, והשפיל את כל קומת הסטרא אחרא עד לעפר, והסביר להם את עונשי הגיהנום המגיע להם. והסביר כמה פעמים אשר כל כוחם ואחיזתם וינקתם של אלו הרשעים זה שהם מחזיקים מעצמם אני ואפסי, ובזה שמפחדים מהם ומחזיקים מהם שיש בהם איזה כח אפילו של הרתעה, יכולים ח"ו ליפול בידיהם, מה שאין כן מי שמכריז בפי כל, אין עוד מלבדו, ומלכותו בכל משלה, אפילו בקליפות, אז יתפרדו כל פועלי און, והם לא יכולים להרע ואין להם שום אחיזה, וכן היה, שאותם החוקרים נכנעו ויצאו מלפני הקודש בבושת פנים ובהכנעה גדולה, והלכו להם מבלי לדבר כלל על שם מה הם באו ונשתלחו.

אני לוקח אותך על כתפיי

יהודי בשם הרב חיים ליכשטיין זצ"ל מפלטבוש. הסתובב אצל הגה"צ רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א, היהודי היה חולה והרופאים נתנו לו כמה שבועות לחיות. ר' גמליאל רבינוביץ שלחו אל הרבי משומרי אמונים. הרבי אמר: "יש לי חתונה של נכדה, כשאני ארקוד 'מצוה טאנץ' תהיה לך ישועה". בט' אלול אותה שנה הרבי חיתן נכדה ב'כתר הרימון'. הרבי אמר שיביאו אותו מחוץ לארץ. אמרו לרבי, הרי הוא במצב קשה, הוא ימות בדרך. הרבי השיב מיניה וביה: אם בין כך ימות מה זה משנה אם יביאו אותו... סוף דבר הביאו אותו בכוחות אחרונים מפלטבוש. "זה היה באלול תשס"ה. לפני החופה הרבי ירד לברך את הכלה, נכדתו. הוא נכנס והרבי אמר שילך לישון ויעירו אותו לפני המצוה טאנץ. זה היה בארבע חמש לפנות בוקר והביאו אותו לאולם לפני המצוה טאנץ. הרבי נתן לו יד ובירך אותו. הרבי קרא בשקט לגבאי ואמר: "הרגשתי ביד שלא נטלו לו נטילת ידים מן השינה תביא לי מים בצנעה" הרבי רקד ופעל את אשר פעל, ואמר אז לאותו יהודי חולה אשר כבר עמד לחזור לחו"ל: "בחתונה של אהרהל'ה תחזור". דהיינו בחתונה הקרובה של נכדי היקר תחזור בריא ושלם לארץ. ואכן לחתונה הוא כבר הגיע אם שערות וזקן, והרבי נתן לו בקבוק יין לשמירה. הרבי אמר לו אז כי הוא לקח אותו על כתפיו. והנה ארע דבר מבהיל, ביום שישי בבוקר, יום אחרי הסתלקות הרבי זצ"ל, איך שטמנו את הרבי אותו יהודי סגר את העיניים ונסתלק לבית עולמו. כי הרבי כבר לא יכול היה לקחת אותו על הכתפיים שלו..."

עניים צופיות

הרב יוסף טשעסיר שליט"א חסיד שומרי אמונים שהיה לו בן יחיד, היה בשידוכים עם הבן. הכל היה בסדר, התקשרו לרבי אם 'לסגור שידוך, והרבי השיב בו במקום שלא, ובמקרה זה גם היה לו נימוק, היות והיא יכולה להחליט לפני החתונה שהיא עוזבת את השידוך. השידוך לא נהיה, הבן התחתן עם משפחה אחרת וגם היא התארסה. והנה, שלושה ימים לפני החתונה היא החליטה שלא רוצה את השידוך, ועד היום היא עדיין לא התחתנה. זה היה מקרה שבו לא רק הרבי אמר 'לא', אלא גם נתן הסבר, וההסבר היה כל כך מדויק כאילו קרא את האנשים".

לא לנסוע הקיץ לצפון...

זמן מה לפני במלחמת לבנון השניה הסתובב אחרי שבועות לציבור, ואמר להודיע לכל האנשים שרוצים לנסוע בקיץ לצפון, כי לא יזמינו מקומות לקיץ. הוא גם הורה לנכדו ומשמשו הנאמן שליט"א שלא להזמין מקום לקעמפ של הישיבה כמו מדי שנה, כי השנה אי אפשר יהיה לנסוע לגליל. כעבור קצת יותר מחודש החלה המלחמה וכל הצפון התרוקן...

אני בירושלים וליבי במאנסי...

בשם הרב טשעסיר שליט"א סופר: בעת שקיבל חתני ר' אהרון מיכאל רקובסקי לפני מספר שנים בנר ה' דחנוכה שיחת טלפון מנכדו חביבו של הרבי אשר שאל: מה התרחש עם אחד מנכדיי היום. הוא התפלא על השאלה, מאחר ולא שמע על שום התרחשות חריגה. הוא התקשר מיד לביתו ושמע מבני הבית על מופת גלוי אשר התרחש עם בנו: בכל יום מורידה אותו ההסעה בשובו מן הלימודים ברחובה הראשי של מאנסי, שהוא רחוב סואן ומסוכן ביותר אשר גבה כבר מספר רב של נפשות רח"ל, מאחר ואין בו מדרכה בטוחה להולכי רגל. כל יום היתה אם הילד מחכה לו ולוקחת אותו הביתה, אך באותו יום פרח הדבר מזכרונה. מיד כאשר נזכרה רצה למקום, אולם לא ראתה את הילד. היא התקשרה כל עוד נפשה בה לברר אם הנהג החזירו לגן, אולם התשובה הייתה שלילית. ואז התקשרה שוב לבית, ושמעה כי זה עתה הגיע לבית. הוא סיפר לתומו כי שהה כשעה לצד הכביש הסואן, ואז החליט לשוב לביתו כשהוא עושה את כל הדרך המסוכנת לבדו! וכי תאמרו, מנין ידע נכדו של האדמו"ר על הדבר? ובכן, להלן חלקו נורא ההוד של המעשה. הרבי זצ"ל נוהג היה להיכנס לבית מדרשו למעמד ההדלקה בשעה שמונה, אולם באותו לילה התעכב בחדר קרוב לשעתיים. נכדו, שהחל לחשוש שמא ארע דבר מה ח"ו, נכנס אל החדר ושאלו האם אינו חש בטוב. משנענה כי הכל כשורה ב"ה, הוסיף לשאול מדוע אינו נכנס להדלקה, והרבי השיב לו כי הוא צריך לשמור על בנו של ר' אהרון מיכאל רקובסקי. לאחר כמה רגעים נכנס לבית המדרש והחל בהדלקה. הנכד מיהר להתקשר לארה"ב ואז התגלה דבר המופת הגלוי. כשנבדקו הזמנים התגלה כי הרגע בו נכנס האדמו"ר זצ"ל להדלקה, היה הרגע המדויק בו שב הפעוט לביתו! חבל, חבל, כי נסתלק מעמנו אחד ומיוחד מעובדי ה' הגדולים בדור, יהודי אשר בהבטה בפניו היית מרגיש הרהורי תשובה והשתוקקות לתכלית הנצחית. ועתה, עוד שריד וצדיק נשגב מדור הקודם הלך מעמנו, ונתייתמנו יותר ויותר, נישא עינינו למרום כי יחוס ה' על דורנו החשוך ויערה עלינו רוח טהרה ממרום ויגאלנו בקרוב אמן.

בעת עבודת הצנועים בסוכות

עובדא נוראה מהרבי משומרי אמונים זצ"ל!

עובדא נוראה סיפר בחייו הגה"ק האדמו"ר משומרי אמונים זצ"ל אשר ציוה לנו לפרסמה וזה תוכנה: שמעתי מפיו של המשב"ק של הרה"ק ר' שמחה בונים מאוטווצק זי"ע – בנו של הרה"ק ר' מנדלי מווארקא זי"ע, אחיו של הרה"ק ר' יעקב דוד מאמשינוב זי"ע, ראש שושלת אמשינוב, שלפני עלותו לארץ הקודש – בשנת תרמ"ז – נאספו כל גדולי האדמורי"ם להיפרד ממנו, מצד אחד ישב הרה"ק בעל שפת אמת מגור זי"ע, ומצד שני ישב הרה"ק מאלכסנדר זי"ע, וכל החדר היה מלא בגדולי הצדיקים שבפולין, עד שלא הניחו לשום גבאי להיכנס לחדרו הקדוש מאפס מקום. ובאותם רגעים נעלים טרם עלייתו לארה"ק, נעמד הרה"ק ר' בונים מאוטווצק זי"ע, ואמר לכל הצדיקים המסובים שם: הנני רואה שהחלה להתפשט פריצות של לבישת "פעל" – הוא כעין חתיכת בד שחור, והניחו אותה בקצה המטפחת. דעו לכם, שאם לא יעצרו את הפירצה הזו, יבוא יום ויתחילו הנשים ללבוש פאות הדומות לשיער, ואז יקום גוי אחד ויחריב את כלל ישראל! ובלשונו הטהור: און דאס וועט צו ברענגן אז ס'וועט אויף שטיין א גוי און "חרוב" מאכן כלל ישראל!!!" כה דיבר הרה"ק, יותר מחמישים שנה לפני השואה הנוראה! וידוע ששנים מועטות לאחר מכן בערך בשנת תרס"ה, ובפרט משנת תרע"ה בזמן הלחמה הראשונה, היתה התדרדות עצומה בעניני יהדות בפולין ובשאר אירופא, וגם בנושא כיסוי הראש, חלה נסיגה נוראה, והסוף המר ידוע רח"ל. ***כאשר הגיעה אחת מבנותיו של הרבי משומרי אמונים לשידוכין, שידכו לה את הנכד של אחד מחשובי האדמורי"ם וברגע שראו הצדדים לסגור, שאל אותו אדמו"ר את האדמו"ר משומרי אמונים, מה דעתך לגבי כיסוי ראש, היות שאצלם נוהגים ללכת בכיסוי פאה נכרית, אמר האדמו"ר משמורי אמונים: אם כך אנו מבטלים את השידוך הזה מחמת כבוד התורה שבנות ישראל לא תלכנה בפריצות שזה דבר שמחטיא את הרבים. ***וזוכרנו אנו מוציאי גליון קטן זה כיצד ישבנו לפני כמה שנים בחדרו של הרבי והוא זצ"ל עודדנו לעורר את הציבור בחומרת הדבר של חבישת פאה נכרית, ואמר אז כי יש שישים גיבורים דהיינו גדולי הפוסקים האוסרים זאת. ומששחנו לו כי הבבא סאלי זצ"ל אמר כי הלובשת פאה מכינה לעצמה חומר הסקה בגיהנם, התפעל הרבי מאד, ושאלנו בהתרגשות האם שמענו זאת מהמשב"ק הרב אליהו אלפסי זצ"ל, ואמרנו כי זאת סיפר חתנו הגה"צ רבי דוד יהודיוף זצ"ל. ושח לנו הרבי עוד עובדות כמה הדבר חמור בעיניו אך נשכח מעמנו.

בת ישראל! – קחי לך פרקליט אדיר ליום הדין. ובערי את הפאה והלבוש הקצר והצר!

זה שהשאתי אותן חוזרים על כך כל יום בגן עדן

"שמעתי מהרה"ג ר' שמעון ברייש שליט"א, ששמע מאמו ע"ה שאמו של אבי זקינה החסיד המפורסם ר' אלימלך גבאי ע"ה (הוא היה גבאי חביב אצל הרה"ק מוה"ר שלום מבעלז זצ"ל) הייתה לה חברתה, והחליטו שמי שתסתלק תחילה תבוא בחלום להשניה להגיד לה מה אירע עמה למעלה, וזקינתו הנ"ל נסתלקה מקודם לחברתה, ונראתה בחלום לאחר זמן לחבירתה ואמרה לה: 'יש לי נחת משלושה בני, וביותר מתחשבים בזה שהשאתי שתי יתומות (=אממיינסטענס רעכענט מען זיך מיט דעם וואס איך האב חתונה גאמעכט צווי יתומות), ויותר אין מספרים'. ובנו הגה"צ ר' שאול ברייש שליט"א אב"ד ציריך, מספר קצת בשינוי, שזקינתו אמרה: 'דאס וואס איך האב חתונה גאמעכט צוויי יתומות שפילט מען איבער יעדן טאג אין גן עדן' [זה שהשאתי שתי יתומות חוזרים על כך כל יום בגן עדן]".

בשורה משמחת! ניתן להשיג ספר מחזק בנושא שמירת העיניים והמחשבה בקדושה. הספר נכתב בשפה ברורה באופן שיתאים לכל אחד. 30 ש"ח. (המשלוח חינם) 073-7240-740

נדפס מחדש הספר "תיקונים חדשים" לרמח"ל זללה"ה כתב גדול ומנוקד (ג' חלקים) בתוספת ד"ת מתוך אגרות, מדרשי חז"ל, ומשלי שועלים, (מיוסד על מסילת ישרים) הספר נעתק מצלום כתב ידו של הרמח"ל עצמו, ונעשו בו כ-380 תיקונים מחיר לג' חלקים 185 ש"ח (עזרה לאברכים כ-13%) זוהר תנינא 35 ש"ח. 057-3102743.

המידות הן יסוד האדם! – עובדות נפלאות ממידותיהן הקדושות של גדולי ישראל!

האמן לי שאין לי על מה לסלוח לך

יום אחד טייל רבנו מרן בעל ה'חזון איש' זצ"ל את טיולו היומי, ויהודי פשוט שהתגורר ליד מסלול הטיול הקבוע של רבנו, הבחין בפליאה במחזה הלז של אדם זקן, בעל צורה, המטייל באמצע היום. מדי יום עקב אחר מהלכו של רבנו, עד שפעם אחת החליט לרדת ולגעור בו שלא יבזבז זמנו לבטלה, ויישב קצת ללמוד, או יגיד תהילים... וכך עשה. כשהגיע רבנו סמוך לביתו, ירד האיש וגער ברבן של ישראל, שכביכול מבטל את זמנו בטיולי סרק. רבנו לא הגיב, וחזר למעונו. למחרת צעד רבנו שוב באותו מסלול, והנה שוב יורד הנ"ל מביתו והפעם גער ביתר שאת: 'כבר הספקת לשכוח? מדוע אתה מזבזבז זמן לריק?!...'. רבנו, שמוחו לא פסק לרגע מלהרהר בדברי תורה, פנה אל האיש בענוות חן, ושאלו: 'וכי מה אתה רוצה שאעשה במקום לטייל?', והיהודי השיב: 'תגיד כמה פרקי תהילים'. רבנו שב לאחוריו, ולמחרת שינה את מסלול טיולו ולא עבר ליד דירתו של האיש. לאחר זמן מה פקדה צרה את ביתו של היהודי ההוא, ומקורביו אמרו לו שלא הרחק מביתו נמצא אדם שרבים מתדפקים על פתח ביתו בבקשת ישועה ורחמים, ושמו ה'חזון איש'. מיודענו מחליט לגשת לבית החזו"א כדי שיתפלל ויעתיר עליו מברכותיו. ויהי אך פתח את דלת החדר בו ישב גדול הדור, נפל ארצה כמתעלף, וביקש מרבינו שימחל לו. 'אם הייתי יודע שהרב הוא גדול הדור, בוודאי לא הייתי מתנהג בצורה כזו כלפיו', אמר. ורבנו יושב על כסאו, מלטף את היהודי ברוח ובחיבה, ואומר לו: 'האמן לי שאין לי על מה לסלוח לך. הלא נתת לי עצה טובה להגיד תהילים. מאז אותו יום, אני מקיים מה שאמרת לי ואני אומר תהילים. ומכיוון שכך, מה לי לכעוס עליך?!'. (מתוך הספר הנפלא 'הליכות החיים')

ואני דוקא מודה לה' על שלא נופלים פגזים בשכונות אחרות

"סיפור מדהים מספר הרה"ג ר' שמעון פריימן שליט"א: היו אלו הימים הקשים והטרופים של מלחמת תש"ח. הלגיון הירדני הפגיז את ירושלים בכמויות אדירות של פגזים. היינו אז קבוצה של אברכים ובחורים יחד עם הגה"ח ר' אליהו ראטה זצ"ל משב"ק של הרה"ק ר' שלמה מזוועהיל זי"ע בבית הכנסת 'שומרי החומות', שבבתי הונגרין, והסתתרנו תחת השולחנות. היה זה יום קשה במיוחד, המקום בו שהינו הופגז ללא הרף: מאות פגזים נפלו בקרבת מקום ממש, וכל האזור היה לחרדת אלוקים. פחד מוות השתלט על כולנו וזעקות אימה נשמעו. אחד מהנוכחים זעק בקול רווי יאוש: 'הרי העיר גדולה דיה, אבל דומה שהאוייב עזב את כל העיר וממטיר את כל הגפרית והאש רק על הבניין שלנו, מדוע שלא יטה מעט את קני תותחיו לעבר שכונות אחרות?...'. התבטאות זו הרתיחה את ליבו של ר' אליהו. ר' שמעון פריימן מציין שלא זכר את ר' אליהו אי פעם בסערת נפש כזאת. הוא נחלץ מתחת לשולחן, קם מלוא קומתו וזעק: 'ואני דוקא מודה לה' על שלא נופלים פגזים בשכונות אחרות. אדרבה ואדרבה, הבא נשמח כולנו ונודה לה' שתותחי האויב לא מפגיזים שם, ויהודי המקום ההוא מוצאים לעת עתה מרגוע לנפשם, ואילו אנו, הבה נישא עינינו לשמים ונתפלל להשי"ת שגם פה יירגע המצב בקרוב'". (שם)

רבי אלי' רוט זצ"ל

מדוע התעכב הגאון חצי שעה ביום כיפור

"מורי ורבי הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל באחת השנים ביום הכיפורים חש חולשה גדולה וביקש לנוח באחת החדרים בישיבת 'עץ חיים' שם התפלל, ושלחו את אחד הילדים שיביא כר להניח ראשו עליו, אולם כעבור חצי שעה חזר ר' איסר זלמן לביהמ"ד, ושאלוהו אם כבר הוטב לו, ענה שלא, ושאלוהו א"כ הלמאי חזר לביהמ"ד ענה ואמר: 'סמאכט מיר נאר ערגער' (השכיבה מגרע לו יותר את הרגשתו), ושאלוהו א"כ הלמאי חיכה חצי שעה עד שקם, ענה בתומת צדקותו ואמר: 'הרי אפרים'קע הלך להביא לי כר!' [וכדי לתת לילד הרגשה טובה שלא טרח לחינם לכן המשיך לשכב חצי שעה, והגרא"ז כבר בערוב ימיו וגם מתוך חולשה ותענית היו לו כאלו חשבונות]". (שם)

החזון איש משלם יותר צדקה לקופת הגבאי כי צעק כנגדו

"סיפר רבנו בעל ה"חזון איש" כי באחד מימי המלחמה ברח למינסק, ולמחרת בבוקרו של יום שני הלך להתפלל בבית הכנסת. לאחר חזרת הש"ץ ניגש החזו"א אל הבימה בכדי ליטול משם חומש לקריאת התורה, והגבאי שכפי הנראה היה קפדן ניגש אליו וגער בו: 'כאן לא לוקחים לבד חומשים, אלא אני מחלק אותם...'. ותוך כדי דיבור חטף את החומש מידיו, והחזירם לארון. 'אמרתי בליבי' – סיפר החזו"א - עוד אתחשבן עמו... ב'אשרי ובא לציון', כשהסתובב הגבאי בין המתפללים עם קופת הצדקה, בשעה שכולם הטילו לתוכה 2 קופיקעס, הכנסתי לו אני מטבע של 25 קופיקעס. המשיך החזו"א ואמר: 'ביום חמישי שבאותו שבוע, הגבאי כבר ניגש אלי מעצמו, והביא לי את החומש'!...". (שם)

הרבי מרחמסטריווקא רץ אחריו שישמר מלשתות מכף המדבק חולי

"פעם אחת גנבו מאא"ז הרה"ק ר' יוחנן מרחמסטריווקא זצ"ל איזה דברים מבית העצים (האלץ קאמער) שלו, והוא ראה את הדבר, ורץ אחרי הגנבים ואמר להם: 'אל תפחדו רק ברצוני לומר לכם, שבין הדברים שגנבתם יש כף ששתה ממנו חולה אשר חולתו מדבק ולכן הזהרו שלא לשתות ממנו'". (שם)

מדוע זה באת לטמאות את חדרי!

שח בפנינו מקורבו של הגה"ק האדמו"ר רבי אלעזר אבוחצירא זצ"ל הרה"ג ר' אלעזר אבוחב שליט"א: שמעתי ממקור ראשון על אברך חשוב אשר נסע פעם בחור מאחת הישיבות המפורסמות ביותר למעונו של רבי אלעזר משנכנסו פנימה ברך הרב את האברך אולם משהגיע תורו של הבחור להתברך גרשו הרב מעל פניו ובקשו לצאת מחדרו. באותו לילה סיפר הבחור כי ר' אלעזר התגלה אליו בחלום ואמר: מדוע זה באת לטמאות את חדרי! הלה נבהל ונחרד והתבונן במעשיו והבין היטב למה כוונו דברי הרב. שכן בחדרו היה מוחבא אינטרנט בו היה צופה במראות טומאה. הוא מיד יצא מחדר הישיבה ולקח את האינטרנט עמו ליד פח הזבל שם שברו לרסיסים וקבל על עצמו להתרחק ממראות אסורות במסירות. לאחר כמה ימים נסע שוב לרבי אלעזר, והפעם הוא כי רבי אלעזר נראה אומר לו: כעת אתה יכול לבוא אלי, תשובתך התקבלה!

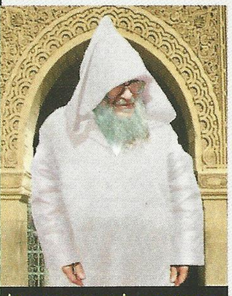

האדמו"ר רבי אלעזר אבוחצירא זצ"ל

אברך חשוב הי"ו מקורבי הרב מעיד בפנינו את אשר ראו עיניו: היה זה באחד הימים עת ביקר בחדרו והרב ביקש מיהודי מסוים שישתה כוס ויסקי, הלה הסביר כי נגעל הוא מאוד מלשתות משקה חריף זה. אולם הרב התעקש שוב ושוב כי הלה ישתה כוסית ויסקי, הלה נכנע והחל לשתות אולם תיכף ירק זאת מפיו מרוב דחייה מהמשקה, או אז פנה אליו הרב ואמר: מעשיך ההפוכים מדרכי הקדושה מגעילים יותר... [הרב פירט לו את חטאיו אך מפני טהרת הדף לא נפרט זאת] *** ואכן גודל קדושתו וזהירותו של הרב בשמירת עיניו היתה הפלא ופלא עד כי אחד המקורבים שח בפנינו כי מרוב שהגלימה היתה מכסה עיניו ראייתו החלה לחלוש והרופא ערך עימו ויכוח האם להרים את הגלימה עד הפה או עד אפו ולבסוף התפשרו... *** מקורבו הגאון הרב אברהם רובין שליט"א מרחובות סיפר: פעם ביום הושענא רבה עת היה נוכח עם הציבור בבית המדרש הגדול עם כל הקהל, והנה בעת ההקפות עם הלולב ומיניו ר' אלעזר הקיף את התיבה בהקפה ראשונה ולפתע הגיע אדם מסוים ורצה לנשק את ידי הרב ורבנו לא נתן לו, ואז בהקפה שנייה שוב התפרץ הלה לנשק את ידיו ורבנו לא נתן לו, באומרו, כי יפסיק להפריע... בתום התפילה שאלתיו - מספר הרב רובין. מדוע סירב רבנו שהלה ינשק את ידי הרב? בן אדם זה חוטא וגורם טומאה בידיו רח"ל, ואיני רוצה שינשק ידי!

~מכתבים למערכת~

לכבוד העלון החשוב והטהור המפיץ קדושה בתוך החשיכה הגדולה ב'עקבתא דמשיחא'. רציתי לכתוב דברים שאני חושב שזה יתן עידוד לכל האנשים על כל מיני קשיים ובפרט בענייני צניעות. הגעתי מישיבה ליטאית וזוגתי מסמינר ליטאי, ורוב חברי נשותיהם הלכו עם פאה, לא היה בי את האומץ ללכת נגד כולם ואף אחד לא העמיד לי דברים ברורים בנושא הפאה כמה שזה גרוע, והנה לאחר נישואינו ביום שלאחר החתונה כשאשתי לבשה את הפאה בפעם הראשונה ממש הזדעזתי משום שהפאה הייתה ממש ארוכה מעל ומעבר למשוער ובצורה טבעית כ"כ שקשה היה להבחין מן הצד שהיא נשואה, אבל לצערי הרב את הנעשה אין להשיב (כך חשבתי) ולא היה באפשרותי לשכנע אותה אפילו לא לקצר במקצת את הפאה, כיון שהיה נגרם מכך בעיות בשלום בית, וכך היה המצב במשך כמה שנים ובאותם שנים גם הלבוש שלה היה ממש שלא בצניעות וצמוד וכו' ולי נגרם צער גדול מכך, וכל פעם שניסיתי להעיר לה על כך היינו נכנסים לוויכוח וכעס שלא היינו יודעים איך לצאת ממנו, ולכן השתדלתי לא לדבר איתה עוד בנושא זה, אבל עכ"פ החלטתי בדעתי שאם אין ביכולתי לשנות אותה לפחות אני יעשה מה שביכולתי שלא תידרדר הלאה. ולכן כשהגיעה המודה המשוקצת של קיצור החצאית, וזוגתי רצתה לקנות חצאית קצרה, אמרתי לה מכמה סיבות שאני לא אוהב את זה. והנה לאחר כמה שנים, כשהיום אני מסתכל על התקופה אז אני רואה שיצא מזה רק טוב מאת ה'. הייתה תקופה שהרגשתי מאוד לא טוב ומצבי היה רע מאוד ה"י, ובאותם ימים התחלתי להתחזק בעצמי בהמון דברים אף שלא ידעתי כמה זמן אחזיק בהם, ובד בבד פניתי אל זוגתי וביקשתי ממנה בתחנונים אם תוכל להפסיק ללכת עם הפאה שלה לכמה זמן, והיא שלא יכלה לראות במצוקתי ולעמוד מנגד הסכימה להוריד את הפאה לפרק זמן מסוים בלבד. ואף זה היה קשה לה ביותר מאוד מאוד, ואף אני באותה תקופה לאחר שראיתי בשם החסד לאברהם שכותב שאם אשתו של אדם לא מתנהגת כשורה, הוא מחמת שאף הוא רחוק מהקב"ה ולכן כמה שהוא יותר יתקרב להקב"ה אף אשתו תתקרב ותהיה נשמעת לו. ולכן החלטתי לשמור על עיני, ואף שהתחלתי ונכשלתי לא הפסקתי והייתי עקשן בזה וב"ה שהצלחתי לעמוד בזה, אף שמפעם לפעם שוב מעדתי אבל חזרתי לעצמי, ואחר התקופה ההיא אשתי רצתה לחזור לפאה אבל לי היה קשה עם זה ולה היה קשה בלי זה ובפרט בעבודה (באירועים ובשאר מקומות לא הסכימה להוריד כלל) וליד החברות, ואני החלטתי שמה שהיה ביכולתי עשיתי, ולכן התחלתי להתפלל לה' מקירות ליבי מפעם לפעם והרבה פעמים בכיתי על כך וביקשתי מריבונו של עולם שישמע לקולי. והרבה פעמים זכיתי להבנה מאת ה' באיזה דרך לבקש שיתקבל על ליבה. וראיתי שרק בצורה של דרכי שלום ובלי ללחוץ יותר מידי אלא לבקש, ואף אם לא תשמע עכשיו זה יעזור הלאה, וכך בהמשך הזמן הבאתי לה כל מיני מאמרים שמדברים בזכות המטפחת עד שבמשך הזמן התחזקה בזה יותר ויותר. כל זה כתבתי כדי לחזק לבבות נשברים שידעו שכל דבר אפשר לשנות כיון שתפילה על רוחניות אינה חוזרת ריקם.

אברך מבני ברק.

לכבוד העלון הקדוש עקבתא דמשיחא. היות וחז"ל לימדו אותנו במסכת סוטה דף מט ע"ב בעקבתא משיחא חוצפא ישגה ויוקר יאמיר הגפן תתן פריה והיין בוקר ומלכות תהפך למינות. "ואין תוכחות" ורש"י בד"ה ואין תוכחה, וזה לשונו הקדוש: אין לך אדם שיוכל להוכיח שכולם נכשלים בחטאות, וכשמוכיחין אומר לו אתה כמוני, וא"כ נוכחתי לפני כמה שנים עת הייתי בהלויה היה מדובר באשה מיוחדת ממשפחה מאוד חשובה שהאשה לפני שנפטרה כתבה מכתב בכדי שבעלה יאמר את כל מה שכתבה במכתב בזמן הלוויה, לפני האנשים והאברכים שהיו בלוויה, וזה הלשון פחות או יותר: אני אישה ובתור בחורה גדלתי בבית יעקב ובשעת התפילה גבר עלי יצר הטוב והייתי מחסה את ראשי בשעת התפילה ואפילו שכולם לא עושות זאת התגברתי והצלחתי ב"ה. אבל בדבר אחד לא הצלחתי והוא הנושא של כיסוי הראש לאחר החתונה, שהחברה השפיעה עלי מאוד ללבוש דווקא פאה נוכרית, ובזה לא הצלחתי להתגבר אבל אני אומרת לכם שדבר זה גורם הרבה אסונות ה"י, ולכן צריך הרבה לחזור בתשובה ע"י התורה שנאמר השיבנו אבינו לתורתך וכו'.

בתודה א.ל. ביתר עילית.

לכבוד העלון היקר מפז עקבתא דמשיחא! היה אצלנו במשפחה מקרה חמור וקבלתי על עצמי שאם אצא מזה אתרום לעלון עקבתא דמשיחא ח"י שקלים ונושענו!!! ולבסוף בדקנו את המזוזות ויתברר שהם פסולות, ולכן הריני מעורר הציבור לבדוק המזוזות לפני שחלילה יבואו עליהם צרות וזה פסק בשו"ע (יור"ד ר"ס רצ"א) שכל שלוש וחצי שנים צריך לבדוק את המזוזות. ובפרט בחודש אלול שכידוע המנהג לבדוק התפילין והמזוזות.

א.ג. מירושלים.

לכבוד העלון החשוב 'עקבתא דמשיחא'. ראשית ברצוננו להודות לכם על מעשיכם הכבירים בהפצת העלון היקר הזה, ויהי"ר שתמשיכו להגדיל תורה ולהאדירה עד ביאת גואל צדק אכי"ר. אנו בחורי ש"ג בישי"ק היינו נמצאים בעונת הבחינות לישיבות גדולות והתארגנו כמעט כל חברי השיעור וכ"א תרם כמתנ' לעלון הק' ע"מ שיתקבלו כ"א לאשר חפץ, והנה ב"ה אכן רוב הבחורים ממש ראו הצלחה גדולה כאשר 15 בחורים (מתוך 20) התקבלו למקומות טובים והגענו בס"ד לסכום של 300 ש"ח ע"מ שתמשיכו להרבות יראש בעמ"י. חיזקו ואימצו!! –

נשמח שתפרסמו זאת לתועלת הרבים. ישי"ק במרכז.

לכבוד העלון היקר מזכה הרבים "עקבתא דמשיחא". יהי"ר שתמשיכו להיות מבין המפיצים והמגדילים קדושה. ברצוננו לשלוח לכם תרומה צנועה על מה שהבטחנו לאיזשהו ענין, שאם ניוושע נשלח. יישר כוחכם!

משפחת בן חור באר שבע.

לגליון הנפלא עקבתא דמשיחא. בדורנו כולנו מרגישים צורך מיוחד לחיזוק הצניעות אצלן וכן חיזוק שמירת עיני האנשים. ומתעוררת השאלה על מה משני הנושאים לשים את עיקר הדגש בעלונים וכיוצ"ב. כשמתבוננים רואים דבר מפתיע. א) שחיזוק שמירת עיני האנשים מחזק גם את הנושא השני, כמו שיתבאר. ב) ואילו שכותבים לנו לדאוג לחיזוק הצניעות, בנושא שמירת העיניים הנסיון גובר. ונבאר ראשון ראשון. א) הסיכוי הטוב ביותר שישתנה משהו בחיזוק הצניעות, הוא דווקא ע"י הקפדת האיש על בני ביתו, כי האיש הוא זה שמרגיש מה באמת צנוע ופחות מכשיל. ועיננו רואות שאתם המקפידים על בני ביתם בנושא זה א"ז בעיקר מחמת דקדוק ההלכה, כי ישנם מדקדקי הלכה שבנושא זה בעו"ה מתעלמים. אלא זה נובע מכמה כואב לאיש המצב ברחוב, כלומר כשאדם כואב לו הנושא של שמירת העיניים, אף אם הוא נכשל, אך כואב לו, אזי יקפיד על בני ביתו. ואילו אם אדם אדיש למצב, יהא אדיש גם לב"ב. כשמתחזקים בשמירת העיניים, ממילא תתחזק הצניעות בביתם. ב) כשנמצאים ברחוב, האיש תפקידו לשמור על עיניו, ועל הבת מוטל הצניעות. (בבית, אכן גם על האיש מוטל צניעות ב"ב). ויצר הרע המתחזה ליצר הטוב מכניס לאדם תמיד מחשבות על מה שמוטל עליהן "עד להיכן הגענו, תראה כמה היום המצב נורא", וכל זה כדי שלא יתרכז בתפקיד המוטל עליו כעת שעיניו יברחו מהראש. ודו"ק. ה' יזכנו ללמוד מהצדיקים שברחוב עיניהם למטה ומחשבותם רק על עצמם.

יוסף חיים מלכיאלי בני ברק.

לכבוד מערכת "עקבתא דמשיחא". דבר מעניין ולא במקרה, גימטרייא שזועקת ללא מילים: אנטרנט = 319 = סרטן (!!!) והקשר כ"כ ברור! לצערינו. ובע"ה כל יהודי שיסלק מתוכו את הדבר המתועב הזה, בזכותו תסור מחלת הסרטן האיומה מחולה יהודי אחר.

אחת הקוראות.

לכבוד העלון הנפלא והמיוחד 'עקבתא דמשיחא'. השלום והברכה! אנו מחכים לעלונכם בקוצר רוח והקריאה בו מחזקת ומהנה לכל בני המשפחה הי"ו. הצטרכנו לעבור בדיקה רפואית ונדרנו בל"נ לעלון ובעז"ה תוצאות הבדיקה היו טובות אנו שולחים 100 ש"ח לחיזוק העלון הקדוש.

משפחת נאמן ירושלים.

יוסף צדיקא! – גרגירים על הגה"צ המופלא משרידי דור הקודם רבי יוסף טולידאנו זצ"ל אשר נסתלק מעמנו!

כבר קבלתי שכרי כאן בעולם הזה!...

שמחת התורה שהייתה לרבי יוסף 'מן המפורסמות היא' דבר שבשגרה היה לראותו אומר חידוש תורה וכולו קורן מאושר משל הרויח בלוטו סכום עצום, שמחת התורה שלו הייתה פורצת גבולות כנהר העולה על גדותיו. דבר זה כשלעצמו גרם להרבה שהיו רחוקים מן הדרך לשוב אל דרך התורה בראותם כמה שמחה אמיתית היא יכולה לנטוע בבן אנוש, כמה אושר עלי אדמות יכולה לתת דרך התורה לבן תמותה. פעמים אחרי שהיה אומר "חידוש" וחוזר עליו ומשתעשע בו היה מפטיר: "על זה לא אקבל גן עדן כבר קבלתי שכרי כאן בעולם הזה!...

מוכיח אדם אחרי חן ממחליק לשון

ענוותנותו לא ניתנת לתיאור, הליכתו בהכנעה בכפיפות קומה לפני מי שאמר והיה העולם, שלא לדחוק רגלי השכינה בהליכה זקופה, לכולם אומר מה אני מה חיי וכל אדם טוב ממנו בעיניו, אמנם עם ולמרות כל זה כשהגיע ענין כבוד שמים וזהירות במצוות ודקדוק בעשיית רצונו יתברך. היה עומד ומעורר. זכורני - שח לנו אחד המקורבים, כי שבת אחת אחר התפילה בבוקר יצאנו עימו מלוים אותו לביתו. עודו מדבר עימנו, עברו אב ובנו הבחור ובראותם את הרב ניגשו ובירכוהו "שבת שלום". הרב ענה ואיש כברכתו בירך אותם. אמנם פנה לצעיר בהארת פניו הק' הצביע על שרוול חולצתו של הלה שלא כיסה את המרפק ואמר: "רבי, אילו היית בא בפני אדם חשוב שאתה נוהג בו כבוד ודאי היית לובש שרוול ארוך או בגד עליון, ובתפילה הלא אתה בא לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה ואיך תלבש כזה בעמידתך לפניו"?! ונתקיים בו מקרא שכתוב "מוכיח אדם אחרי חן ממחליק לשון".

אם באים שלושה תלמידים אני מגיע!

באותם ימי ההפגזות על אשקלון, רבי יוסף התקשר אלי - סיפר אחד המקורבים, ושואל אם יהיה שיעור, השבתיו: רבנו, מסוכן! אנשים מסתגרים, מי במקלטים לא יהיה שיעור. רבי יוסף אומר לי אני לא שואל אם מסוכן או לא, אני שואל אם יבואו תלמידים, אמרתי לו "חמשה עד עשרה לא יותר" אז רבי יוסף אמר לי אם באים שלושה תלמידים אני מגיע! ניסיתי להניא אותו מכך זה מסוכן טענתי, ורבי יוסף זצ"ל בשלו, את הסכנה תשאיר לקב"ה הרי באים שלושה תלמידים זה מספיק לי אני מגיע! ורבי יוסף כמובן הגיע ומסר את שיעורו הקבוע למנין מצומצם ברגש וקדושה כדרכו בקודש, היו אזעקות, היו טילים, ושומר מצווה לא ידע דבר רע.

וכי מה זה נקרא שלך ומה זה לא שלך...

בנו שליט"א סיפר: פעם התקשר אלי לפני ראש חודש ואמר לי בבקשה תשיג לי סכום מסוים בתרומה או בהלוואה אני מוכרח! "הסכום היה גדול", אמרתי לו אבא בשביל מה אתה צריך סכום כזה? אבא אמר לי קיבלתי על עצמי להחזיק חמשה אברכים בכולל מסוים ותמיד הי"ת עזר לי וכעת נתקעתי, אם תוכל להשיג לי בתרומה או בהלוואה עד שהשי"ת ירעיף עלי בחסדו. תמהתי בקול ואמרתי: הרי אלו אינם אברכים שלך? אמר לי אבא, וכי מה זה נקרא שלך מה זה לא שלך אני לא מבין על מה אתה מדבר... והיה אומר כי אביו הקדוש רבי ברוך זצ"ל תמיד היה אומר: אני פעם משמש בתפקיד "רבי נתן" ופעם אני משמש בתפקיד "רבי לקח", שהיה לוקח מזה ונותן לזה.

"אוי לי על גלות השכינה"

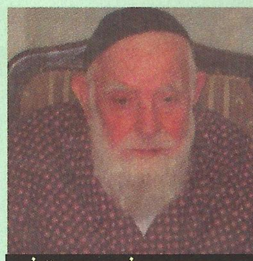
רבי יוסף טולידאנו זצ"ל

מי אשר עמד במחיצתו שאב רוח של קדושה וטהרה וחיזוק בעבודת ה'. במיוחד היה מאריך כמה שעות בקינה מספר "שערי ציון" הפותחת במילים "אוי לי על גלות השכינה". מרן הגר"ש וואזנר שליט"א שהיה גר בשכונתו בב"ב, הזכיר פעם בהתרגשות את בכיותיו החרישיות שהיה שומע כל לילה בהשתפכות הנפש על חורבן בית מקדשנו ועל גלות השכינה, כאשר היה מקונן "אוי לי על חורבן בית המקדש אוי לי על גלות השכינה".

לעיתים נתקע בקיר...

ספרו בני המשפחה כי זוכרים הם את השמירת עיניים העצומה שהייתה לרבי יוסף, ולא אחת זוכרים כיצד היה נתקע בעמוד או בקיר, ולעיתים ברגע האחרון היה בא מן דהוא ועוצר אותו...

בזכות מור אבי תהיו השכנים שלי

סיפרה משפחת מנצור מרמת אלחנן ב"ב, כי לפני שנים רבות היתה המשפחה שלהם גרה באחד משכונות פתח תקוה ורבי יוסף ע"ה בא להתארח אצלם בשבת כדי לדרוש בבתי הכנסת בשכונה לחזק את הציבור בחינוך ילדיהם ובשמירת התורה והמצוות (דרך אגב, רבי יוסף הביא אתו את הסיר של האוכל מביתו...) כמה פעמים בשבת אמר להם רבי יוסף, 'השכונה הזאת לא בשבילכם אתם צריכים להיות השכנים שלי' במוצאי שבת כשחזר על דבריו אלו תמהו הם בפניו ואמרו, איך שייך כי נעבור לבני ברק הלא חברת 'עמידר' נתנו דירה כאן, ובשום פנים ואופן לא יעבירו אותנו, רבי יוסף ע"ה אמר להם: "אני לא יודע, אני מברך אתכם בזכות מור אבי שתהיו השכנים שלי". ביום ראשון הלכה הגברת למשרדי עמידר שם פגש אותה פקיד בכיר אשר מכיר את בקשתה ומיד הוחלט להעביר אותה לדירה פנויה ברחוב אבן שפרוט בבנין של רבי יוסף ע"ה, לא יאומן כי יסופר! כל הפקידים ניסו לבטל את האפשרות הזאת ולא עלתה בידם, לאחר שנים המשפחה עברה לרמת אלחנן.

עם פלוני אני בא לפני הקב"ה בדין

פעם אחת בשעה של יראת הדין התבטא רבי יוסף בצער.. עם מה אני בא להקב"ה איך אעמוד לפניו אוי לה לאותה בושה.. ואוי לה לאותה כלימה.. או אז נזכר כי לפני שנים רבות אפס באחד מתוך המון שחזרו בתשובה על ידו, היה זה בחור צעיר שלצערנו הרב אחז בשפל המדרגה אמנם אודות לדרשותיו של רבי יוסף והידידות עימו החל רוקם עור וגידים ושב לכור מחצבתו, חזר מסורו ושב לצורו עד שנעשה לת"ח משכמו ומעלה, כשנזכר בו רבי יוסף אמר אכן עם פלוני אני בא להקב"ה זה המתנה שאני יכול להביא לו.

המלאך התבלבל בינינו...

אברך חשוב סיפר: אני הייתי עמו בתוך הרכב בהלוויה של הגאון רבי ניסים טולדנו זצ"ל, כולם שמעו את רבי יוסף בוכה ואומר: מלאך המוות התבלבל ביני לבינו, הוא לקח את רבי ניסים טולידאנו במקום את רבי יוסף טולידאנו, הדבר עורר צמרמורת של ממש בלבבות, והנה כעבור כמה שבועות נסתלק מעמנו רבי יוסף.

נסתלק בהילולת אור החיים הקדוש

כולם ציינו את ההשגחה הנפלאה בזה שמועד פטירתו היה ביום פטירת רבנו אור החיים הקדוש, כולם כאחד טענו שבגלל דביקותו בספר "אור החיים" הקדוש (כידוע היה מוסר שיעור באור החיים מידי מוצאי שב"ק והמשיך בזה דרך אביו שגם הוא היה מוסר שיעור באור החיים במוצ"ש). נתגלגל הדבר שעלה השמימה ביום הילולתו דווקא. ואויה לנו כי אבדנו עוד אחד מצדיקי דור הקודם, וליבנו כאוב ושבור. עינינו נשואות למרום, כי אותם צדיקים אמיתיים אשר חיו בתוכנו ועלו למתיבתא דרקיע, יעתירו בעדנו ובעל כל נשמות ישראל, כי נזכה לעמוד בנסיונות דורנו החשוך, מכינים נפשנו לעולם שכולו טוב בתורה ועבודת ה', ורחוקים מכל חטא ועוון, ולא נגררים אחרי מים הזדונים של הפריצות והליצנות אשר חדרה אף לתוככי יהודים חרדים. וליבנו עיננו ופינו ישארו קדושים וטהורים כל ימי חיינו נאמנים לבורא לעולם ועד, ובקרוב נזכה לביאת משיח ה' אמן.

כוחה של תורה! - הרב אלפנדרי בא אלי בחלומי וגער בי, כי גורמת אני לך לביטול תורה!

מסופר, שפעם חלתה הרבנית אשת מרן הגר"ע עטייה זצ"ל, והרופא אבחן אבני מרה המסבים כאבים איומים. אין דרך, אלא לנתח. היסס ר' עזרא. הניתוח מסוכן, וההתאוששות רכה ואיטית. בייחוד באותה תקופה, לפני עידן האנטיביוטיקה. עלה לציונו של הסבא קדישא רבי שלמה אליעזר אלפנדרי זצ"ל בהר הזיתים, ושפך את תחינתו: המלץ עלי לפני כסא הכבוד. 'שמעתתא בעיא צילותא', הלימוד בעיון מצריך צלילות ומנוחת הנפש, התמכרות מוחלטת בלא הפרעה ואיך אוכל, כשאשתי חולה"... הניתוח היה אמור להיערך למחרת. כשהחולה נבדקה, נוכח הרופא שהכאבים פסקו. בצילום, התברר שהאבנים נעלמו. הרבנית שוחררה, ופגשה בבעלה בוכיה. "עלייך לשמוח", אמר לה. "מדוע את בוכה?" והיא ענתה: "משום שהרב אלפנדרי בא אלי בחלומי וגער בי, שאני גורמת לך לביטול תורה"... להעמקה בתורה, לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא. מה שהגמרא קוראת: "משנה ברורה והלכה ברורה במקום אחד"!

מרן הגר"ע עטייה זצ"ל

והלא אינך מבקש לאמלל אותי - הכבוד המאוס!

נחבא אל הכלים היה מרן הגר"ע עטייה זצ"ל, שנא את הפרסומת ואת שאון המולת השבחים והתהילות שנאמרו וסופרו עליו. את תבונתו ופיקחותו ניצל למציאת דרכים ותחבולות כיצד לחמוק ולהסתתר מעיני הבריות. מעשיו נעשו בהצנע לכת גמור ומתוך כוונה כנה לגרום נחת רוח ליוצרו, ותו לא. ופעם שתה כוס חמין, בלגימות זעירות כדרכו, והותיר. ביקש תלמידו וממלא מקומו, מרן הגר"י צדקה זצ"ל להביע הערצתו בשתיית השירים. משך רבי עזרא כוסו, ואמר בחיוך: "התאווה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם (אבות פ"ד מכ"א). משניהם, מי חזק יותר?" הוא שאל, והוא השיב: "אבוי לאדם שהתאווה גורמת להמשיך ולאכול. אומלל הוא שבעתיים כשהכבוד מאלצו להותיר שיריים, והלא אינך מבקש לאמלל אותי"...

'אם לא תעלה למעלה תצטרך לברוח תיכף מן הסוכה' – הצדיק ר' אברום פיש זצ"ל!

מעיד בפנינו משמשו המסור של הצדיק ר' אברום פיש זצ"ל רבי יהושע נעימי הי"ו, כי שנה אחת התארח הרב בסוכתו בעיה"ק צפת, ואנשים רבים נהרו לשם בכדי לזכות בברכתו, בתוך כך עשה הרב עצמו כישן במשך כמה דקות, לפתע קם הרב ואמר: רבי חנניא בן עקשיא אומר וכו', והחל לומר קדיש "על ישראל". שאלתי הנוכחים: מה פשר הקדיש אשר אמרת לפתע בעת שהתעוררת? ר' אברום השיבם בפשטות: היו כאן כעת למעלה ממאה נשמות המבקשות תיקון ואמרתי קדיש לעילוי נשמתם.

ר' אברום פיש בחג הסוכות

תיכף תברח מן הסוכה...

באחד מלילי חול המועד סוכות - מספר ר' יהושע נעימי - התכוננתי לרדת לסוכה של הרב כדי לישון בסוכה, לפתע קרא לי הרב ואמר: יהושע, תעלה למעלה, וכעת אל תישן בסוכה, אמרתי לרב כי עייף אנכי ורצוני לישון, וברור כי חובה לישון בסוכה. אולם הרב השיבני על אתר: אם לא תעלה למעלה תצטרך לברוח תיכף מן הסוכה... לא הבנתי על מה ולמה, אם תאמר שמא ירד גשם, הרי השמים היו בהירים, על כל פנים עשיתי רצון צדיק ועליתי לבית, והנה לא עברו דקות ספורות ושמים התקדרו בעבים וגשמים עזים החלו לרדת, הגשמים ירדו בכמויות כה גדולות, עד כי לא נראה סופם... או אז הבנתי את דברי הרב: 'אם לא תעלה למעלה תצטרך לברוח תיכף מן הסוכה'...

אחותו ע"ה באה אליו בחלום ואמרה 'מדוע הפסקת לאכול סעודת מלוה מלכה?'

כתב בספר אתקינו סעודתא (במילואים סימן א' הערה י"ז): שמעתי מעשה שאירע בימינו בחו"ל, עם יהודי שחלה במחלה (רח"ל), וכשהלך לבקש ברכת אחד הרבנים שליט"א, הציע לו לקבל על עצמו להקפיד לאכול במוצ"ש סעודת מלווה מלכה בפת. וכך קיבל, והקפיד על עצמו במשך תקופה ארוכה, וב"ה נתרפא. במשך הימים התחיל לזלזל בקבלתו, ואחותו ע"ה באה אליו בחלום ואמרה, מדוע הפסקת לאכול סעודת מלוה מלכה? ואין זה מן הראוי שתשאר בין החיים אם לא תקפיד על כך. ובאמת לאחר זמן מסוים נחלה שוב במחלה (רח"ל), ושוב החל להקפיד בסעודת מלוה מלכה בפת, ושוב נתרפא. עכ"ד שם. ("מעדני מלך" על סעודת מלוה מלכה).

זה אשר לא כעסת לאחר פסילת האתרוג, דבר זה עשה רעש גדול בשמים לאין שיעור הרבה יותר ממכירת התפילין...

ר' יוסף וולטוך זצ"ל בצל הסוכה

הרה"ג ר' יגאל אלעזר שליט"א מספר לנו כי בעת לומדו חברותא עם הצדיק הנסתר ר' יוסף וולטוך זצ"ל היה אוהב לספר ר' יוסף רבות את העובדא אשר ארע עם סבו הגדול וזה תוכנה: הסבא הרה"ק ר' מיכל מזלאטשוב זי"ע - סיפר ר' יוסף, מכר פעם את התפילין אשר היו לו בירושה מאביו הקדוש. אשר היו יקרות בעינו לאין שיעור ובכל זאת מכר אותם בכדי שיהיה בידו מעות לקנות אתרוג מהודר לחג הסוכות. (שכן היה שרוי אז בעניות ודוחק גדול) זוגתו הרבנית בראותה כי בעלה מכר את התפילין ובמקום לקנות בזה מצרכים לחג, קנה בזאת אתרוג. לקחה את האתרוג ופסלה אותו (מרוב הצער של הדוחק והעניות). הסבא ר' מיכל זי"ע בראותו זאת לא כעס כלל. לאחר מכן נגלה אליו בחלום אביו הקדוש, וכה אמר לו: ר' מיכל, זה אשר מכרת את התפילין בכדי לקנות אתרוג. הדבר עשה רעש בשמים, אולם זה אשר לא כעסת לאחר פסילת האתרוג, דבר זה עשה רעש גדול בשמים לאין שיעור הרבה יותר ממכירת התפילין...

כתיבה וחתימה טובה וחג שמח למרנן ורבנן גדולי וצדיקי הדור שליט"א לרבותינו מורי דרכנו שליט"א לכל העוזרים והמסייעים לקוראים היקרים ולכל בית ישראל

לרפואת מרדכי בן שושנה. וזיווג הגון למרדכי בן שושנה, ותפארת בת שושנה ובנימין בן מרגלית ורחל בת ירדנה. שלמה בן סלמה רפואה שלמה. לטובת האשה מיכל ברכה בת פערל לרפואת הנפש והגוף. לע"נ אברהם בן אסתר כהן ז"ל

אנו מתנצלים בפני כותבי המכתבים כי מחוסר מקום לא פורסמו (בפרט מכתבים ארוכים) ואי"ה בגליון הבא.

גליון זה מופץ בעשרות אלפי עותקים ואיננו נתמך משום גוף או גביר, אנא! ראה לסייע, הכתובת: ת.ד 57194 ירושלים